

zoete aardappelen, eieren en andere producten naast u op, die, hoewel uitstekend in hunne soort, nu juist niet te geef zijn, ja, dikwijls slechts door het lokaas van de alleszeggende, oppermachtige „Matabiche” kunnen verkregen worden.

En voort gaat 't weer, als 's morgens om 5 uur de hoofdman uwer karavaan, uw capita, uw eerste bediende, uw gids, uw kok, uw tolk, uw vrouwde, kortom uw alles, u wekt om de onveranderlijke variaties, aan 't lief en leed van eene karavaanreis verbonden, te gemoet te gaan.

En houdt gij, nieuweling, uw hart ook al eens vast en al staat u 't angstzweet ook dikwijls op 't gelaat bij 't overtrekken van zoo menigen stroom vol krokodillen en draaikolken, onder gestadige vrees voor een tornado, en al kunt gij er slechts na inwendig protest en onder vreeze en bevinge toe over gaan om uw persoon en have toe te vertrouwen aan de nog geen 6 meter lange bij $\frac{1}{2}$ meter breede kano (een eenvoudig uitgeholde boomstam), die bij de geringste beweging dreigt om te slaan om u een wissen dood in de kaken te voeren, al dankt ge God ook als ge ook de trotsche, statige Congo op die manier achter u laat, toch zal de herinnering aan de doorgestane ellende niet van duurzamen, altans van overwegenden aard blijven, want daartoe was ze te nauw verbonden met vele lichtzijden, waaronder wel in de eerste plaats medetellen: het tropisch sans-gêne, de gulle gastvrijheid die u ten deel zijn gevallen van den kant van elken blanke die daartoe in de gelegenheid was.

En als gij ten slotte dan ook de plaats uwer bestemming bereikt hebt en, rustig nêergezeten, broederlijk aanstoot met zoo menigen landgenoot, die ééns vriend zal worden, dan denkt ge al licht, of hoop 't ten minste, „eind goed al goed”.

A. R. BERGHEGE.